

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7361/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Eli Mišuri Stopfer, u pravnoj stvari tužiteljice Miriam Vitić iz Zaprešića, Trg Franje Tuđmana 6, OIB 46044537963, koju zastupa punomoćnik Igor Metelko, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, koga zastupa punomoćnik Miroslav Plašćar, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Žurić i partneri u Zagrebu, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 14. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno, njezina punomoćnika i zamjenice punomoćnika tuženika Ane Marije Jukić, odvjetničke vježbenice, dana 24. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 45489/07 od 19. ožujka 2007. sklopljenog između stranaka, koja u čl. 5. toč. 2. glasi: "Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,30% (slovima: nulacijelatrideset posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o iskorištenom iznosu kredita."

II Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. naknaditi tužiteljici Miriam Vitić troškove postupka u iznosu od 1.261,55 eura sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 24. rujna 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi i tijekom postupka tvrdi da je s prednikom tuženika sklopila Ugovor o kreditu broj 45489/07 od 19. ožujka 2007. prema kojem je tuženik

kao kreditor tužiteljici kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 160.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po prodajnom deviznom tečaju prednika tuženoga, važećem za Euro na dan korištenja kredita. Odredbom čl. 5. toč. 2. predmetnog Ugovora tuženi je obvezao tužiteljicu na plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,30 % od iznosa odobrenog kredita te joj je naplaćena ulazna naknada, odnosno naknada za obradu kreditnog zahtjeva, dana 26. ožujka 2007., u iznosu od 2.220,00 kn. O samoj ugovornoj odredbi o visini naknade za obradu zahtjeva, ugovorne strane nisu nikada pojedinačno pregovarale niti je tuženi predočio strukturu navedenih troškova obrade kreditnog zahtjeva. Tužiteljica nije mogla niti utjecati na sadržaj sporne odredbe koja je prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice. Stoga smatra predmetnu odredbu Ugovora o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita nepoštenom i ništetnom te predlaže sudu utvrditi ništetnom odredbu Ugovora o kreditu broj 45489/07 od 19. ožujka 2007., koja u čl. 5. toč. 2. glasi: "Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,30% (slovima: nulacijelatrideset posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o iskorištenom iznosu kredita.", a potražuje i naknadu troškova postupka sa zateznom kamatom.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava osnovanost tužbenog zahtjeva, ističe prigovor zastare te ističe kako su tvrdnje da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu neosnovane i neutemeljene te kako su troškovi obrade opravdani. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troškova postupka tuženiku.

3. Predmet spora je ništetnost odredbe Ugovora o kreditu, sklopljenog među strankama 19. ožujka 2007., koja u čl. 5. toč. 2. glasi: "Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,30% (slovima: nulacijelatrideset posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o iskorištenom iznosu kredita."

4. Sud je tijekom postupka izveo sve po strankama predložene dokaze pa je tako izvršen uvid u Ugovor o kreditu (list 4-11 spisa), potvrdu o plaćanju naknade (list 12 spisa) i saslušana je tužiteljica (list 68-69 spisa).

4.1. Osim navedenih, stranke nisu imale drugih dokaznih prijedloga, tako da su u ovome postupku izvedeni svi predloženi dokazi.

5. Na temelju odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23. - dalje u tekstu: ZPP) i provedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Uvidom u Ugovor o kreditu, a što među strankama nije niti sporno, utvrđeno je da su tužitelj kao korisnik kredita i prednik tuženika kao kreditor sklopili 19. ožujka 2007. Ugovor o kreditu za iznos od 160.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, na rok otplate od 300 mjeseci. Odredbom čl. 5.2. Ugovora ugovoreno je da naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,30% (slovima:

nulacijelatrideset posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita te da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, neovisno o iskorištenom iznosu kredita.

7. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03, dalje: ZZP) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja Ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 87. istoga Zakona propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

8. Na okolnost svojstva potrošača tužiteljice, kao i na okolnost nemogućnosti pregovaranja o spornoj odredbi, saslušana je tužiteljica.

8.1. Iz njenog iskaza, koji je prihvaćen, s obzirom je životan, logičan i u skladu je s ispravama koje prileže spisu, utvrđeno je da je ona predmetni ugovor o kreditu sklopila jer su joj bila potrebna sredstva za kupnju stana, koji joj je služio isključivo za osobne potrebe i nije nikada korišten za obavljanje kakve djelatnosti. Nadalje, utvrđeno je kako tužiteljici nitko nije objasnio na što se odnosi naknada za obradu kredita te da nije imala mogućnosti pregovaranja o toj odredbi niti je imala utjecaja na sadržaj ugovora, jer joj je isti predložen na unaprijed stavljenom obrascu od banke.

9. Dakle, utvrđeno je kako tužiteljica nije imala mogućnost pregovaranja o spornoj odredbi, kao i da se radi o tipskom ugovoru, dok iz prethodno citiranog propisa proizlazi kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

11. Naime, tužiteljica nije imala mogućnost postići da se bilo što u predmetnom ugovoru mijenja. Takvi ugovori su tipski ugovori, a pojedine njihove odredbe su ništetne ukoliko su sastavljene suprotno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuju očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojem ona nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem.

12. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi, u visini od 2.220,00 kuna, prema mišljenju ovog suda, prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača.

13. Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno je: „Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

13.1. Iako se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu, već je iste potrebno implementirati, jer u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije, ipak valja uzeti u obzir da je Sud EU ustanovio u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

13.2. U pogledu navedenoga Vrhovni sud Republike Hrvatske donio je u odluci Rev 673/2023 od 13. veljače 2024. sljedeći zaključak: „Sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP“.

13.3. U konkretnom slučaju utvrđeno je da tužiteljici kao korisniku kredita ugovorna odredba o plaćanju naknade za obradu kredita nije bila niti jasna niti lako razumljiva, a o istoj nije bilo mogućnosti pregovaranja.

14. Na temelju iskaza tužiteljice, utvrđeno je kako su joj sredstva iz kredita bila potrebna za privatne svrhe. Odredbom čl. 3. st. 1. ZZP potrošač je definiran kao svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

15. U odnosu na navod tuženika da se radi o odredbi koja je jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, valja navesti da je tužitelj u smislu odredbe čl. 3. ZZP potrošač, odnosno, fizička osoba koja je navedeni Ugovor o kreditu sklopila u privatne svrhe, odnosno, u

svrhu koja nije namijenjena njezinom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravna znanja koja su potrebna da bi joj takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

16. Neosnovan je i prigovor zastare kojega tuženik ističe u odgovoru na tužbu. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je kako se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

17. Primjenom citiranih propisa, predmetna ugovorna odredba čl. 5. toč. 2. koja glasi: "Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 0,30% (slovima: nulacijelatrideset posto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o iskorištenom iznosu kredita." utvrđena je ništetnom, a tužbeni zahtjev ocijenjen je osnovanim.

18. Odluka o naknadi troškova postupka tužiteljici temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. ZPP-a te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23 - dalje: Tarifa). S obzirom da se radi o zastupanju u parničnom postupku u kojemu je predmet spora zahtjev za utvrđenje, to sud smatra kako tužitelj nije kao vrijednost predmeta spora naznačio ni suviše visok ni suviše nizak iznos, tako da sud nije prigovor tuženika smatrao osnovanim i nije određivao vrijednost predmeta spora na temelju čl. 40. st. 2. ZPP-a.

19. Tužiteljici je tako priznat trošak sastava tužbe i podneska od 30.12.2025. u visini od 100 bodova za svaki (Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - Narodne novine broj 138/23, dalje: Tarifa) te trošak zastupanja na ročištima 13.4.2026. i 14.9.2026. u visini od 100 bodova za svako (Tbr. 9/1 Tarife), kao i trošak pristupa na ročište za objavu u visini 50 bodova (Tbr. 9/3 Tarife) što ukupno čini 450 bodova, što, uvećano za vrijednost boda od 2,00 Eur (Tbr. 50. Tarife) i za porez na dodanu vrijednost, iznosi 1.125,00 Eur, kojem iznosu je nadodan trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 Eur i na presudu 110,00 Eur, tako da sveukupno trošak tužitelja koji je bio potreban za vođenje ovoga postupka u smislu čl. 155. ZPP-a iznosi 1.261,55 Eur, kako je i dosuđeno točkom II izreke ove presude, a na koji iznos teku zatezne kamate od dana donošenja prvostupanjske presude u skladu s odredbom čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Zagrebu 24. rujna 2026.

Sutkinja:
Ela Mišura Stopfer

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda županijskom sudu.

DNA:

1. Punomoćniku tužiteljice, uz rj o pristojbi na presudu 110,00 Eur
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-a123b**

Kontrolni broj: **0f1eb-e5e13-8689f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.